Me liigume üle teadmise ajastult tundmise ajastusse. Enam ei ole meil vaja teada, vaid usaldada ilma teadmiseta. Usaldada oma tundeid ja kasutada oma tundeid edasi liikumisel ja elu loomisel.

Kui varem oli meil kõik teada, peale kooli said tööle ja teadsid, et jääd sinna pikemaks ajaks ja ehk isegi elu lõpuni, abiellusid ja teadsid, et lood pere ja ehk nii jääbki, kolid kuhugi ja arvatavasti sinna jäädki elu lõpuni. Siis tänapäeval enam need teadmised meid ei aita, elu on ootamatusi täis ja ajades taga kindlat teadmist me ei lase elul juhtuda ning põhjustame sellega endale palju kannatusi – vanasse klammerdumist, ootustes pettumist jne.

Me ei pea enam teadma ette kõiki samme, või mis saab peale järgmist sammu või mis üldse tulevik toob. Nüüdsest me tunnetame ja tunde järgi võtame uue sammu ning see on kõik mida peame teadma; peame teadma mida tunneme – õppima tunnetama ja oskama oma tundeid tunda ja mõista.

Ka oma elutee ja eluülesanded leiame me tunnetades – mis meid tõmbab, põlevat huvi tekitab ja kuhu oleme läbi elus tekkivate olukordade juhitud. Vahel saadab elu märke, et areneda valdkonnas, kus juba oleme, teinekord tunneme tugevalt, et peaksime vahetama valdkonda ja niinimetatult otsast alustama, mis vajab aga palju julgust ja sisetunde usaldamist. Kuid alati tasub see julgus ja usaldus end ära!

Usaldades oma tundeid saame hakata oma teekonda käima, ilma et peaksime teadma kuhu see välja viib, sest tegelikult võib hoopis muu põhjus olla sellel, miks meid kuhugi juhitud on. Näiteks tunneme, et soovime areneda uuel alal ja selle läbi juhatab see tunne meid uuele koolitusele aga tuleb välja, et pidime tegelikult sinna minema vaid, et kohtuda kellegiga, kellel on oluline roll me teel või hoopis, et end proovile panna ja kasvada läbi seal tekkivate olukordade. Elu keerdkäigud on põnevad ning alati põhjusega.

Igal juhul on alati õige tee just see kuhu meie truu sisetunne meid juhatab – peame vaid õppima tundeid ära tundma ja õigesti mõistma, et me neid suure mõttetööga omavahel sassi ei ajaks. Ego tasandilt hinge tasandile liikudes muutub see aga aina lihtsamaks. Ego tasandilt liigume me ära oma varjudele, hirmudele, mõtte- ja käitumismustritele otsa vaadates, neid tunnistades ja neist lahti lastes. See aga vajab taas palju julgust, ausust ja piiride lõhkumist – mõtlemise ja teadmise tasandilt südame ja tundmise tasandile.

Kui oleme ära õppinud tunnetamise, oleme praktiseerinud oma intuitsiooni kuulamist, usaldamist ja usku oma teekonda siis saame hakata nende samade tunnete abil ise looma enda ellu uusi sünkroonsusi, inimesi, olukordi, mis aitavad meid elus edasi – elu viib kokku täpselt õiged inimesed, et mõlemad saaksid läbi selle õppida, kasvada ning teineteist aidata. Miski ei ole siin juhuslik ning üks hetk kui oleme selle ära õppinud siis saame hakata kaasa aitama uute võimaluste tekkimisele taas ikka oma tahte, tunnete ja usaldamise abil. Muidugi samal ajal siiski ka teadmatuses elades, sest kunagi pole kindel mis krutskiga kõik välja kukub või mis üllatusi Universumil meile hoopis varuks võib olla. Sest meie eesmärk ju siin on ikkagi õppida ja kasvada, et ometi liiga mugav ei hakkaks.

Aga sa hakkad seda nautima.. Sest elu ongi põnev ja miski polegi kindel – kuna alati on midagi mida me ei tea. Elul on imeline viis meid õpetada ning meid kasvatada läbi oma salanõksude, mis ta meile teele viskab, et ikka ja jälle proovile panna kui suur on meie usaldus endasse ja ellu. Ikka sügavamale ja sügavamale uute tõdedeni… vaid et avastada, et on veel sügavam tõde selles sügavas tões.

Põhjatu, lõputu, piiritu Allikas…

Tänu ja armastusega,
HingeTee

< EELMISELE LEHELE